

νήν προφοράν, κινήσαν τὸν εὐθυμον γέλωτα τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον καὶ τὸν ἐχειροκρότησε.

Κατῆλθε μετ' ὀλίγον τῆς σκηνῆς ὁ Φρῖττος κρατῶν εἰς τὸ χέρι τὴν ξεβαμμένην σκούφια του, περιῆλθε τὰ τραπέζια μετὰ τινος συστολῆς. Ὁ πρῶτῃ ἀναιδῆς πείσμων καλλιτέχνης τοῦ ἰκρίου εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς ἓνα ντροπαλὸ φοβισμένον παιδί, ζητοῦν, οὐχὶ ἀμοιβήν, ἀλλ' ἐλεημοσύνην! . . .

— Καὶ τί πίνεις, μωρὲ Φρῖτσο, νὰ σὲ κεράσω; τὸν ἠρώτησεν ὁ διευθυντῆς τοῦ καφφέ-ἀμάν, ἐνῶ ἐβάδιζε πρὸς τὴν σκάλαν, μετρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ ἐντὸς τῆς σκούφιας του πεντάλεπτα.

— Μπίρα πίνω! τῷ ἀπήντησεν ἐκεῖνος χαρωπὸς καὶ μετὰ σπουδῆς. Κ' ἐκένωσε τὸ προσφερθὲν αὐτῷ ποτήριον ζύθου, συστέλλων κωμικώτατα τὸ πρόσωπόν του εἰς τὴν πικρὰν γεῦσιν ποτοῦ, τοῦ ὁποίου μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς μόνον τὸ ὄνομα ἐγνώριζεν.

Ἡμίσειαν ὥραν ἔπειτα, ὁ Φρῖττος ἐξήρχετο ἐνὸς φούρνου, κρατῶν εἰς τὸ στόμα ἓνα ἀναμμένον τσιγάρο καὶ δύο μεγάλους ἄρτους ὑπὸ τὰς μασχάλας. Πρὸ τῶν βημάτων του αἶφνης εὐρέθη ὁ ἀστυφύλαξ τοῦ Καφφέ-ἀμάν.

— Μωρὲ ἄτιμε, φουμάρεις; τῷ εἶπε. Τώρα θὰ σὲ πάρω μέσα, ποῦ μάντιστάθηκες καὶ δὲν ἤθελες νὰ χορέψης!

— Ὁχι, κύριε ἀστυφύλακα, συμπάθησέ με, δὲν τὸ ματακάνω. Νά! πηγαίνω στ' ἀδελφάκια μου ψωμί νὰ φᾶνε τὰ κακόμοιρα εἶνε νηστικά ἀπὸ τὸ πρωί. Δὲν ἔχουμε πατέρα! . . . . .

Καὶ ὁ Φρῖττος, ἀφειδὲς ἐλεῦθερος, ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν συνοικίαν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἄγουσαν. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐστάθη περισκεπτος, ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν παρατηρῶν αὐτὸν φεύγοντα. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο μὲ τοὺς δύο ἄρτους εἰς τὰς χεῖρας, ἡ σκιά του ἐλάμβανεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης διαστάσεις μεγάλου ἀνθρώπου!

Λ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ

Ἄπριλη κατεργάρη,
Ἄπριλη φαφλατᾶ,
γιὰ κάνε μου τὴ χάρι
πάψε τὰ χωρατά.

Ἐβαλες νὰ μοῦ ποῦνε
τὴν ἄνοστη ψευτιά

πῶς ἦλθε ἐκείνη ποῦναι
στὴ μαύρη ξενητιά.

Τ' ἀκούω, τὸ πιστεύω
ἀφήνω τὴ δουλειά
τρέχω καὶ τὴν γυρεύω.
— Κ' ἦταν πρωταπριλιά!

Κ. ΜΑΝΟΣ